चतुर्म्मूर्त्तिरहं शश्वल्लोकत्राणार्थमुद्यतः। आत्मानं परिभज्येह लोकानां हितमादधे।
एका मूर्त्तिस्तपश्चर्य्यां कुरुते मे भुवि स्थिता। अपरा पश्यति जगत् कुर्व्वाणं साध्वसाधुनी। १२८०
अपरा कुरुते कर्म्म मानुषं लोकमाश्रिता। शेते चतुर्थी त्वपरा निद्रां वर्षसहस्रिकीं।
याऽसौ वर्षसहस्रान्ते मूर्त्तिरुत्तिष्ठते मम। वरार्हेभ्यो वरान् श्रेष्ठान् तस्मिन् काले ददाति सा।
तन्तु कालमनुप्राप्तं विदित्वा पृथिवी तदा। अयाचत वरं यन्मां नरकार्थाय तच्छृणु।
देवानाञ्चासुराणाञ्च ह्यवध्यस्तनयोऽस्तु मे। उपेतो वैष्णवास्त्रेण तन्मे त्वं दातुमर्हसि।
एवं वरमहं श्रुत्वा जगत्यास्तनये तदा। अमोघमस्त्रं प्रायच्छं वैष्णवं परमं पुरा। १२८५
अवोचं चैतदस्त्रं वै ह्यमोघं भवतु क्षिते। नरकस्याभिरक्षार्थं नैनं कश्चिद्वधिष्यति।
अनेनास्त्रेण ते गुप्तः सुतः परबलार्द्दनः। भविष्यति दुराधर्षः सर्व्वलोकेषु सर्व्वदा।
तथेत्युक्त्वा गता देवी कृतकामा मनस्विनी। सचाप्यासीद्दुराधर्षो नरकः शत्रुतापनः।
तस्मात् प्राग्ज्योतिषं प्राप्तं तदस्त्रं पार्थ मामकं। नास्त्यवध्योऽस्ति लोकेषु सेन्द्ररुद्रेषु भारिष।
तन्मया त्वत्कृते ह्येतदन्यथा व्यपनायितं। विमुक्तं परमास्त्रेण जहि पार्थ महासुरं। १२९०
वैरिणं युधि दुर्द्धर्षं भगदत्तं सुरद्विषं। यथाऽहं जघ्निवान् पूर्व्वं हितार्थं नरकन्तथा।
एवमुक्तस्तदा पार्थः केशवेन महात्मना। भगदत्तं शितैर्व्वाणैः सहसा समवाकिरत्।
ततः पार्थो महाबाहुरसंभ्रान्तो महामनाः। कुम्भयोरन्तरे नागं नाराचेन समार्पयत्।
स समासाद्य तं नागं बाणो वज्र इवाचलं। अभ्यगात् सह पुङ्खेन वल्मीकमिव पन्नगः।
स गजो भगदत्तेन प्रेर्य्यमाणो मुहुर्म्मुहुः। न करोति वचस्तस्य दरिद्रस्येव योषितः। १२९५
स तु विष्टभ्य गात्राणि दन्ताभ्यामवनिं ययौ। नदन्नार्त्तस्वरं प्राणानुत्ससर्ज्ज महाद्विपः।
ततश्चन्द्रार्द्धबिम्बेन बाणेनानतपर्व्वणा। बिभेद हृदयं राज्ञो भगदत्तस्य पाण्डवः।
स भिन्नहृदयो राजा भगदत्तः किरीटिना। शरासनं शरांश्चैव गतासुः प्रमुमोच ह।
शिरस्तस्य विभ्रष्टं प्रपपात वरांशुकं। नालताडनविभ्रष्टं पलाशं नलिनादिव।
सहेममाली तपनीयभाण्डात् पपात नागाद्गिरिसन्निकाशात्। सुपुष्पितो मारुतवेगरुग्णो महीधराग्रादिव कर्णिकारः। १३००
निहत्य तं नरपतिमिन्द्रविक्रमं सखायमिन्द्रस्य तदेन्द्रिराहवे। ततोपरांस्त्वजयकाङ्क्षिणो नरान् बभञ्ज वायुर्ब्बलवान् द्रुमानिव।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि संशप्तकवधपर्व्वणि भगदत्तवधे एकोनत्रिंशोऽध्यायः॥ २९॥

॥ सञ्जय उवाच॥ प्रियमिन्द्रस्य सततं सखायममितौजसं। हत्वा प्राग्ज्योतिषं पार्थः प्रदक्षिणमवर्त्तत।
ततो गान्धारराजस्य सुतौ परपुरञ्जयौ। आर्द्दतामर्ज्जुनं सङ्ख्ये भ्रातरौ वृषकाचलौ।
तौ समेत्यार्ज्जुनं वीरौ पुरः पश्चाच्च धन्विनौ। अविध्येतां महावेगैर्निशितैराशुगैर्भृशं।
वृषकस्य हयान् सूतं धनुश्छत्रं ध्वजं रथं। तिलशो व्यधमत् पार्थः सौबलस्य शितैः शरैः। १३०५
ततोऽर्ज्जुनः शरव्रातैर्नानाप्रहरणैरपि। गान्धारानाकुलांश्चक्रे सौबलप्रमुखान् पुनः।